

Legenda o skopulji z nogavico.

Takrat, ko sta hodila po svetu še sveti Peter in njegov tovariš sv. Pavel, živela je tam nekje v deveti deželi zeló, zeló skopa ženica Suhólja. Za vsak krajcarček se je tresla, vsacega berača je odpodila od hiše. Kadar pa je zopet spravila do jednega cekína, tedaj je pa šla, odvezala nogavico, ki jo je imela vedno skrito pod zglavjem, in trepetaje in varno spustila vanjo novi cekin. Nekoč pa prideta sveta Peter in Pavel tudi mimo njene kočé. Takrat pa je bila skopulja baš nekoliko bolna in je ležala na postelji. Silno se prestraši, ko zasliši trkanje od zunaj, in hoče hitro skriti svojo ljubo nogavico, toda v tem pa že vstopi sveti Peter in jo začne prositi za kak božji dar.

»Kje ga bom pa vzela!« zagodrnja starka.

»»Ali tudi nobenega koščka kruha nimaš?«« povpraša jo Peter, »»vedi, midva sva zeló zdelana, kajti ves božji dan sva že na potu!««

»Tudi kruha nimam«, zarenči staruha, »saj vesta, da bolezen vse požrè «

»»Res je««, pravi nató Peter žalosten, »»bolezen vse požrè, pa imaš morebiti vendar kaj družega Glej, kaj pa imaš v ti nogavici?««

»Eh, to so same luskine«

»»Same luskine? Bog ti jih blagoslovi!«« pravi nató Peter in gré s svojim tovarišem.

Kakor sta svetnika odšla, zasmejala se je zvito hudobna starka, češ, pa sem vaju opeharila. In hitro je zopet razvezala svojo ljubo nogavičico, da bi štela svetle cekinčke. Toda joj! V nogavičici ni bilo več cekinov, ampak same bele luskine. Takó je lažnica sama sebe opeharila. Pravijo, da se jí je žalosti in strahu kar zvrtilo.

Siluška.

Pravljica o ubogi Terezinki.

Uboga Terezinka je bivala s svojo staro in bolno materjo v leseni koči konci neke vasi tam daleč, daleč. Bila je zeló dobra, postrežljiva in ponižna deklica. Vročé je ljubila svojo mamico in se trudila za-njo od

ranega jutra do trde noči, da bi ji le mogla postreči s čim boljším.

Zraven njihove kočje je stala kapelica Matere božje, ki jo je vedno krasila in kitila s svežim poljskim cvetjem, kadarkoli se je vračala s polja domov. Ko gré necega dné zopet po svoji navadi z jerbasom trave na glavi mimo bele kapelice, pride ji nasproti stara in slaba ženica ter jo prosi »vbogajme«. Deklica hitro poseže v žep in ji dá kos kruha, ki ji je ostal še od kosila. Potem pa pravi: »Kam pa greste, stara žena, takó pozno?« »»Ah, kaj vem««, vzdihne ženica, »»ves svet je moj.«« »Pa pojdite z menoj«, pravi nató Terezinka, »bodete pa nocoj čez noč pri nas.« Stara žena se veselo nasmehne in gré za deklico. Ko prideta v kočjo, strese deklica travo v kot, starka pa jo prosi: »»Pusti, deklica, da izberem iz nje nekoliko marjetic.«« »Zakaj ne!« zasmee se deva, »kolikor hočete!« Tedaj je žena nabrala šopek belih marjetic in jih podala Terezinki, rekoč: »»Na, Terezinka, vzemi jih in jih vtakni v vódo, da ne zvenejo. Dala sem ti jih za plačilo, ker si takó dobra in postrežljiva. Nikari ne misli, da je mājhen dar.«« Deklica se smehlja stari ženici, pa vendar noče starke razžaliti, vzame marjetice in jih vtakne v kozarec z vodo. Potem pa napravi ženici mehko ležišče in gré tudi sama spat. Ko se pa drugo jutro prebudi, zapazi precej, da starke ni več pod krovom. Vstala je gotovo še pred svitom in odšla. Toda drugo čudo je čakalo naše Terezinke. Ko pride namreč h kozarcu z belimi marjeticami, kaj zagleda? . . . Krog in krog kozarca je bilo polno belih cekinčkov, a na stebelcih prikazovali so se že drugi cveti, ki so vidno rastle in se razcvitali. To je bila deklica vesela! Sedaj je lahko nakupila vsega potrebnega za-se in za bolno mamico, in nič več se ji ni bilo treba takó hudó ubijati za vsakdanji kruhek, kakor doslej, kajti marjetice so vsako jutro pognale nove cvetove; čez dan se razcvele, zvečer pa osule bele cekinčke. Takó je bila obilno poplačana dobra Terezinka.

Siluška.

